

cije da Bog nije sastavljen, da nema tijela i sl, njega zanimaju vlastitosti za koje neki tvrde da su Bogu svojstvene a nisu, što neke od Boga danas odvrća, pa pisac želi upravo pokazati da ni on ne vjeruje u tako iskrivljenog Boga, nego u pravoga Boga.

Tu je doista originalnost ovoga djela. Pisano je živo, jasno, uvjerljivo, toplo. Ali i aforistički. Kada npr. piše da ne vjeruje u Boga »koji bi ljubio patnju«, jasno je da se radi o poznatoj istini da patnja nije sama po sebi vrijedna ljubavi, ali je patnju uzeo Krist kao sredstvo iskazivanja otkupiteljske ljubavi, time i patnja poprima obilježje otkupiteljske vrijednosti, pa je dostojna ljubavi. Tako i o drugim nekim izrazima. Moraju se shvatiti s onog ugla u koji su smješteni. Tu će im se naći smisao.

O aforizmima je rečeno da kriju u sebi ruho pretjeranosti a da u tom ruhu leži skrivena istina. Zbog toga su zanimljivi i privlače našu pažnju. Tako i ova knjiga. Ona trajno pred nama titra. Istine se pojave kao svjetlo, ponekad moramo zatvoriti oči da nas ne smetaju, ali kada ugledamo istinu, osjećamo se preporođenima. Netko je pročitao i ovaj tekst i rekao: »Odlučih postati svećenik«.

Nadamo se da će ova knjiga i kod nas naići na prijem kakav zaslužuje. Jezik kao i oprema posve su u stilu.

J. K.

GIROLAMO BERRUTI, o. p., Božićne radosti. Prijevod. Izvori istine br. 3, Korčula 1970. Izdaju Dominikanci.

Božićne radosti moraju biti radosti čovjeka, jer u njima može spoznati Onoga koji je kao čovjek došao iz krila Očeva među nas i radi nas! Tako trebamo gledati misterij Krista Spasitelja.

U tom nam smislu dr Tarzicije Šimetović prijevodom Berrutijevih nacrti za propovijedi božićnog ciklusa daje radost s materijalom koji će izvrsno poslužiti onima koji

su više skloni vlastitom sastavljanju i pripravljanju propovijedi aplicirajući ih na svoj »teren« pastoralnog djelovanja.

U drugom dijelu ovog broja »Izvori istine« nalaze se tematske propovijedi dra Jordana Kuničića — što je slučajno ili iz kojih drugih razloga nevidljivo, a u jednom i drugom smislu to valja ispraviti, neka se vidi! — i jedna prerađena propovijed D'Angela. Na kraju ovog broja nalaze se još: Primjeri, razgovori, upozorenja... Razdioba prvog dijela, prijevoda Berrutijevih »Božićnih radosti« prevedena je kronološkim redom prema nedjeljama i blagdanima i pod slijedećim razradama: 1. Došašće, 2. Pripravite put Gospodnji; 3. Ljudsko očekivanje; 4. Povijest Božića; 5. Pouka poniznosti; 6. Radosna vijest; 7. Poziv na otcijepljenost od stvari; 8. Riječ tijelom postala; 9. Rođen od Marije Djevice; 10. Dade vlast da postanaju djeca Božja; 11. Donosim vam radosnu vijest; 12. Božićna liturgija; 13. Slava Bogu... mir na zemlji; 14. Govor na Staru godinu; 15. Nova godina; 16. Ime Isusovo; 17. Bogojačvljenje.

Tehnička razrada ovih govora pregledna je i s obilnim materijalom. Istina, negdje detaljnije, a negdje manje detaljno. No u svakom slučaju obilna građa izravno će poslužiti za liturgijske, dogmatske, moralne ili duhovno-asketske teme. U samom tisku s desne strane ostalo je i nešto čistog prostora za bibliješke uz čitanje navedene građe. Izgleda mi kao mali tehnički nedostatak: Uvod i Zaključak kod svake teme, i to zbog toga što bi propovijed bila jako velika; ili izgovoriti svu navedenu građu između uvoda i zaključka s jednom određenom povezanošću ili izostaviti sve što ne bi išlo u pripravljanu temu iz navedene građe; negdje nije naznačeno što se može izostaviti, promijeniti itd. Ovaj tehnički nedostatak svaki će praktično ispravljati. I još nešto: trebalo je spomenuti da se taj uvod i zaključak može ili ne može staviti za sve naslove pod temom, recimo: »Pripravite put gospodnji« (2). A tu se obrađuje: 1. Možemo slaviti nevaljali Božić; 2. Bog je dugo pripravlja Božić; 3. I mi

se moramo pripraviti. Ovo, dakako, ne spada toliko na prevodioca, već na pisca, a prevodioca samo utoliko ukoliko cjelina Berrutijevih propovijedi takvo nešto ima.

Drugi dio, Propovijedi, tiskan je na vapaj: »Nastojte tiskati i gotovih govora, onako lijepih kakvi su ovi (valjda oni) u Velikom tjednu i za Uskrs« (str. 165). Na istoj stranici razgovora čuje se i drugi glas: »Ne pišite gotove govore!« I jedan i drugi ima pravo, no za sebe, pa su u tom smislu »Izvori istine« i postupili.

Dr Jordan Kuničić u svojim propovijedima od 1. adventske nedjelje do uključivo Bogojavljenja za sve svetkovine Božićnog ciklusa — uz to da imamo tri propovijedi za Božić, Novu godinu i sv. Obitelj, dvije za Staru godinu i sv. Stjepana — daje zreli kršćanski pogled na zbilju novog vremena.

Kako se je sve odvijalo u uskom smislu povijesnog Adventa i Božića — iščekivanja i dolaska Kristova — izvještava nas Sv. pismo. No propovijedi dra Kuničića izvršnom i praktičnom aplikacijom osvjetljaju naše vrijeme, naše puteve, naša nadanja, našu vjeru i nevjeru, naša promatranja i osporavanja. Dolazak Sina Čovječjega promatramo povijesno, ali i sadašnje. Za nas je poziv ovog časa daleko važniji. Pa ako u naviještanju Evanđelja doživljavamo tragediju Ivana Krstitelja, stvar moramo razumjeti u odnosu na žrtvu na koju Krist poziva. U tom smislu ne može se mimoići stav vjesnika Evanđelja bez stava osporavanja svega onoga što se protiv Kristovu pozivu. Spominjanje majke adventskog bogoslužja — Marija i Elizabeta — upravo nam pokazuju smisao Božjeg poziva vjekom u Božju riječ. Tako trebamo doživjeti Božić — u čežnji vjere. Tada će nam Krist biti snaga našeg duhovnog uskrsnuća, naše dobre volje. Time ćemo moći osjetiti zaštitu Kristovu, zaštitu onoga koji ljubi, Božjeg djeteta, koje ćemo i zamoliti da nam sačuva srca djece, život djece. Tako u sebi možemo doživjeti hrabrost i ljubav poput sv. Stjepana. To nije mit, već pokazatelj na areni našega životnog područja, na našem životnom vježbalištu.

Kroz to vrijeme trebamo gledati otvoreno idući naprijed, idući u budućnost. Kršćanin se ne treba smučivati, već ispravljati. On mora živjeti povezan s nadom u Novu godinu, u budućnost koja može biti i te koliko plodonosna. U tom životnom putovanju kršćanski iskoristimo vrijeme u povezanosti s Bogom. Tada će nam život u Novoj godini biti doživljena radost, jer će nas vjera u Krista voditi budućnosti, voditi Istini koja uvijek živi. To mora biti geslo svakog pojedinca, ali i obitelji, koja može imati primjer u sv. Obitelji. Nad tim primjerom svaka se obitelj može inspirirati tišinom, svladavanjem, zajednicom i ljubavi i reda, iako se često puta radi o teškoćama života. No u takvom pristupanju životnoj zbilji otkriva se punina kršćanske sreće — radosti i u životnim teškoćama. Ovakvo promatranje život nećemo lažnim dokazima izazivati atentat na ljubav i neće biti izvor trganja obiteljskog života.

Tako se dajmo voditi od Boga i priznajmo njegovu veličinu, njegovu Bogojavljenje. Budimo svjesni toga da Krista-Boga ne može nitko maknuti iz povijesti. To neka bude za nas i preko nas za bližnje dokaz naše vjere, manifestacija onog božanskog u nama. Danas je to osobito potrebno, jer se tome božanskom u nama, Kristu-Bogu osporava njegov bogojavljenjski karakter. To biva ne zbog pomanjkanja istine za otvorena srca, već zbog teškoće istine, koja stoji u tome da se božansko prihvaća kroz teškoće života, ali se ono ne nanosi silom.

Misli se kroz propovijedi dra Kuničića nižu jasno, potvrdno i uvjerljivo, pa će se gdjekad lakše upotrijebiti nego sami nacrti propovijedi za ovaj ciklus, iako su ti nacrti veoma obilni.

J. Kribl

PAUL ANCIAUX: Sakramenti i život. Temelji i smjernice za obnovu pastoralne sakramenata, Zagreb, 1970. Original je izašao kod Castermana 1967. Predgovor napisao kardinal Suenens. Na hrvatski preveli: Josip Kolanović i Cedo Supraha.